

РЕШЕНИЕ

№ 2469

гр. С., 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110204313 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „К.П.Т.П.“ ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в гр.С., ул.“Ц.А.“ XXX представлявано от управителя Л.А., чрез адв.Ж., против Наказателно постановление (НП) № 22-2200367/04.11.2022 г., издадено от ИД Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С. (ДИТ – С.), с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като се сочи на първо място, че разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ касае неизпълнение на принудителна административна мярка, а неизпълнението на дадено предписание съставлява нарушение по чл. 415, ал. 2 от КТ, поради което и нарушението е квалифицирано неправилно. Освен това се навеждат доводи, че административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, но от Кодекса, който е обнародван през 1986 г. Същевременно Кодексът е претърпял няколко десетки изменения. Същите аргументи се релевират и за дадените предписания, които по същество се считат за незаконосъобразни.

На следващо място се поддържа, че във връзка със задължителните предписания, дадени на дружеството – жалбоподател, управителят на „К.П.Т.П.“ ЕООД е предприел незабавни действия по издирване на бившите си работници Р.М.А. и Н.Б.Н., като са направени множество опити за реален контакт с тях - по телефон и чрез различни телефонни приложения, използващи интернет, но обратна реакция не е получена. Отделно от това и поради обстоятелството, че дружеството не е разполагало с актуални банкови сметки и служителите не са съдействали за получаването на евентуално дължимите суми, от дружеството са били изпратени и нарочни покани до бившите служители за предоставяне на банкови сметки, които покани са били върнати с отразяване, че лицата не са ги потърсили.

Излагат се аргументи, че за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, е следвало да бъде доказано освен противоправно деяние, но и нежеланието и/или умишлено бездействие, което в случая не е налице, тъй като е направено всичко възможно за изпълнение на дадените указания на контролния орган, за което обаче не е получено необходимото съдействие от страна на бившите работници. Сочи се, че без наличие на актуална банкова сметка или посещение на бившите работници в седалището/адреса на управление на дружеството, последното не може да изпълни дадените предписания. Освен това, гражданското право изключвало вината на длъжника, след като кредиторът не указва необходимото съдействие от една страна, а от друга – наказателното право изключва от обхвата на съставомерните деяния невиновните такива.

По изложените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.Д. Ж., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество процесуалният представител поддържа жалбата изцяло по изложените в същата съображения и моли наказателното постановление да бъде отменено.

В проведеното по делото съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк.М.Т., с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт. В дадения ход по същество,

процесуалният представител поддържа становище за законосъобразност на атакуваното наказателно постановление и моли същото да бъде потвърдено. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на страните и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.10.2021 г. бил сключен срочен трудов договор № 10/2021 между „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК ХХХХ, в качеството на работодател, и Н.Б.Н., в качеството на работник/служител, по силата на който работодателят възложил, а работникът приел да изпълнява в „К.П.Т.П.” ЕООД длъжността „готвач“, код по НКПД 5120 - 2001, с място на работа в гр.С., ул.“Ц.А.“ ХХХХ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 400,00 лева.

С допълнително споразумение № 1/29.10.2021 г. и на основание чл. 119 КТ, сключено между „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК ХХХХ, в качеството на работодател, и Н.Б.Н., в качеството на работник/служител, се постигнало писмено съгласие към сключения трудов договор № 10/05.10.2021 г., като бил променен размерът на основното трудово възнаграждение в размер на 800,00 лева и работно време от 8 часа. Споразумение влязло в сила на 01.11.2021 г.

На 30.03.2022 г. Н.Б.Н. депозирал жалба в ДИТ – С., във връзка с неизплатени трудови възнаграждения от „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК ХХХХ.

В периода от 06.04.2022 г. до 13.05.2022 г. била извършена проверка на „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК ХХХХ от служители на Дирекция "Инспекция по труда"-С., като проверката завършила на 13.05.2022 г. с издаването на Протокол за извършена проверка изх. № ПР2211110/13.05.2022 г., връчен на същата дата на управителя на дружеството лично и срещу подпис. В т. 15 от горепосочения протокол за извършена проверка било дадено следното предписание – "Работодателят да изплати уговореното и начислено по ведомост за месец март 2022 г. трудово възнаграждение за извършената работа на Н.Б.Н., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ (Обн. ДВ бр.26/1986 г.). Срокът за изпълнение на това предписание бил до 31.05.2022 г.

В определения в предписанието срок до 31.05.2022 г. „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК ХХХХ не изпълнило предписание № 15, като дължимото трудово

възнаграждение на Н.Б.Н. за месец март 2022 г. не му било изплатено. Това обстоятелство било констатирано при извършена последваща проверка, приключила на 09.08.2022 г. с издаване на Протокол за извършена проверка изх. № ПР2219972/09.08.2022 г., който бил връчен на 09.08.2022 г. на управителя на дружеството лично и срещу подпис.

За констатираното нарушение свидетелят В. Р. П., на длъжност „инспектор“ при Дирекция „Инспекция по труда“ – С., съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2200367/09.08.2022 г. на „К.П.Т.П.“ ЕООД, ЕИК ХХХХ, в качеството му на работодател за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Актът бил съставен в присъствието на управителя на дружеството и връчен на същия лично и срещу подпис на 09.08.2022 г.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № № 22-2200367/04.11.2022 г., издадено от ИД Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (ДИТ – С.), с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля В. Р. П., както и въз основа на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства – протокол № ПР2211110/13.05.2022 г. за извършена проверка от ДИТ - С., протокол № ПР2219972/09.08.2022 г. за извършена проверка от ДИТ - С., известия за доставяне на Български пощи ЕАД, придружителен лист към АНП по АУАН № 22-2200367/09.08.2022 г., Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Заповед № ЧР – 1526/03.10.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Заповед № ЧР – 511/07.07.2021 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, длъжностна характеристика, писмено възражение, призовка на основание чл. 45, ал. 1 АПК, трудов договор № 10/05.10.2021 г. и длъжностна характеристика към него, допълнително споразумение № 1/29.10.2021 г., справка НАП, служебна бележка № 10/05.10.2021 г., график за месец март 2022 г. и платежна ведомост за месец

март 2022 г., писма, покани и доказателства за връчването им, сигнали от Н.Б.Н. до ДИТ – С., идентификационна карта.

Съдът кредитира показанията на свидетеля В. Р. П., тъй като същите са логични, последователни и съответни на писмените доказателства по делото. От показанията му и от протоколите за извършените проверки се установяват обстоятелствата по осъществените спрямо дружеството-жалбоподател първоначална и последваща проверки по спазване на трудовото законодателство и направените при тях констатации.

Съдът кредитира и приложените по делото писмени доказателства, приобщени от съда на основание чл. 283 НПК, като относими към предмета на доказване по делото.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления, районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с активна процесуална легитимация, в законоустановения срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. В тази насока съдът намира, че извършеното върху санкционния акт отбелязване относно връчване при условията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН е необосновано и незаконосъобразно. Противен извод досежно този факт не налагат приобщените към материалите по делото обратни разписки от пощенски куриер, с отменати в тях причини за невръчване на санкционния акт - "получателят непознат на посочения адрес". Така отбелязаната лаконична констатация, не дава нужната информация относно обстоятелството дали се касае до прекъсване на връзката между предоставения на органите за кореспонденция административен адрес и въззивника, което да обуслови извод, че последният е напуснал трайно мястото и не съществуват други възможности за връзка с него. Същевременно в настоящото производство дружеството – въззивник е призовано и редовно е получило съдебните книжа именно на известния и на наказващия орган адрес по седалище и управление на дружеството, находящ се в гр.С., ул.“Ц.А.“ XXXX. В материалите по делото никъде не се открива сведение

жалбоподателят да е търсен и чрез други допустими от НПК способи, доколкото именно тяхната регламентация е приложима предвид липсата на различни и изрично установени правила за това. Тук следва да се сподели и принципното разбиране на този съдебен състав, че при установяване на невъзможност да се връчи наказателното постановление, за административнонаказващия орган е възникнало задължението да предприеме активни действия по създаване на организация за придобиване на информация от достоверен източник относно неговото местонахождение.

Визираните обстоятелства и наличието единствено на отбелязване в ангажираните по делото обратни разписки, че "получателят е непознат на посочения адрес", както и предвид липсата на други удостоверени в разписките юридически факти – например не е посочено налице ли е липса на фирмени знаци на адреса на седалището на дружеството, офис, служители и др. отличителни белези, даващи възможност на административнонаказващият орган да приложи санкционните последици на фикцията на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, навеждат на извод, че АНО прибързано е възприел приложимостта на нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, респективно е предпоставил допускането на съществено процесуално нарушение, водещо до невъзможност да настъпят правните последици, които законът свързва с проявлението на материалната законна сила на издадения санкционен акт.

Съдът приема, че връчването на НП е императивен процесуален институт и същият не може да бъде тълкуван в полза на административнонаказващия орган, при липса на обезпечена доказателствена съвкупност, същият да е положил усилия за връчване на НП и след спазване на посочените от съда изисквания. С факта на връчването на НП и изпълнението на това задължение от АНО, произтича и законовото право на санкционирания да обжалва същото по съдебен ред в законоустановения срок. С невръчването му спрямо жалбоподателя по надлежния ред, както съдът установява да е в случая, съгласно представените доказателства, не възниква и преклузивният срок за обжалването му, т. е. той въобще не тече, при което жалба с цел правна защита може да се подаде във всеки един момент и същата ще се счита в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от

компетентните за това административни органи съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ и съгласно представените Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Заповед № ЧР – 1526/03.10.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, Заповед № ЧР – 511/07.07.2021 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, длъжностна характеристика, както и в предвидените в ЗАНН давностни срокове.

АУАН и НП са издадени и при спазване на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквато и да е непълнота или противоречие в съдържанието им.

На следващо място, нарушението е подробно и ясно описано, посочена е датата на неговото извършване, кога е установено, от кого е било извършено, ясно е индивидуализиран и служителят, спрямо който е извършено нарушението по чл. 128, т. 2 от КТ, за което е издадено и процесното предписание.

Несъмнено, съставянето на акта за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административнонаказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административнонаказващ орган със съответния административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като накърнена разпоредба от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между съдържанието на акта и наказателното постановление. Действително, законодателят е предвидил и възможност да бъдат санирани нередовности в АУАН стига да е

установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина /последното е относимо единствено досежно физическо лице, противно на доводите на жалбоподателя/.

Реквизитите, които следва да съдържа АУАН, са визирани в разпоредбата на чл. 42 ЗАНН, а в чл. 57, ал. 1 ЗАНН се съдържат изискванията към съдържанието на НП. В конкретиката на настоящия случай настоящият състав на съда намира, че направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете така, че това да е възпрепятствало дружеството - жалбоподател да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира, и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Не е накърнено правото на защита на жалбоподателя в проведеното административнонаказателното производство. Настоящият състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени по смисъла на чл. 42, т. 3 от ЗАНН, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство дружеството - жалбоподател е било наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, работодателят по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП.

На следващо място е необходимо да бъде отбелязано, че неизпълнението на задължението по чл. 415, ал. 1 от КТ представлява нарушение на трудовото законодателство. Съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове,

съставени от държавните контролни органи, а наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 или от оправомощени от него длъжностни лица, съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Според чл. 399, ал. 1 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. От цитираните разпоредби е видно, че именно на ИА "ГИТ" са възложени контролни правомощия по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения. Обстоятелството, че работникът или служителят може да предяви иск с правно основание чл. 128 от КТ за неизплатено трудово възнаграждение не засяга правомощията на контролните органи по чл. 399, ал. 1 от КТ, включително да съставят актове за установяване на административно нарушение и да издават наказателни постановления /така Решение № 6724/25.11.2020 г. по адм. д. № 6607/2020 г. по описа на АССГ, IV касационен състав/.

Следва да се направи разграничение между различните по вид административни нарушения, за които и законодателят е предвидил налагането на наказания на различно правно основание. В случая не е налице хипотезата на чл. 17 ЗАНН, нито по чл. 18 ЗАНН. По смисъла на цитираната последно разпоредба – "когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях". Безспорно е, че в процесния случай в хода на една и съща проверка са установени различни нарушения по чл. 128, т. 2 КТ, като са отправени и отделни задължителни предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с определени срокове на изпълнение. В тази връзка е необходимо да бъде посочено, че неизпълнението на всяко от тях е самостоятелно основание за ангажиране отговорността на дружеството, в качеството му на работодател. Обстоятелството, че се касае за нарушения с един и същи фактически състав, извършени от едно и също лице, е ирелевантно. Фактическата обстановка е описана подробно, съответства на събрания по делото доказателствен

материал, като е посочено за неизпълнението на кое предписание точно е наложено и процесното наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Като работодател търговското дружество участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 от КТ, който регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове. Неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго.

Несъстоятелни са релевираните в жалбата възражения, че отговорността на дружеството е била ангажира при неправилно определена правна квалификация, доколкото сочената от въззивника такава по чл. 415, ал. 2 КТ визира неизпълнение на задължително предписание на контролен орган на инспекцията по труда, издадено на основание чл. 405а, ал. 4 КТ, каквото в случая не е налице. В настоящия казус става въпрос за нарушение, свързано с неизпълнение на дадено задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, като нарушението се счита осъществено от момента на изтичане на съответния срок. Доказателства за наличието на документ, удостоверяващ изплащане до пълния размер на начисленото

трудовете възнаграждение на лицето Н.Б.Н. за месец март 2022 г., не са представени нито в хода на проверката, нито до приключване на съдебното следствие в настоящото производство, поради което и констатираното нарушение е безспорно доказано. И към момента на извършване на последващата проверка не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 31.05.2022 г., като след тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено.

По делото безспорно се установява, че „К.П.Т.П.“ ЕООД е имал качеството на работодател за лицето Н.Б.Н.. Даденото предписание е самостоятелен индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред административния съд по реда на АПК. Не е спорно между страните, че предписанието не е било обжалвано, респективно и като такова е влязло в сила. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание. Безспорно е, че предписанието не е изпълнено в дадения срок. Несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения за положен труд е свързано с неблагоприятни последици за работника или за служителя.

Спрямо действащата към посочения момент разпоредба и в съответствие с чл. 27 от ЗАНН, административният орган е определил размера на административното наказание в минимално предвидения от закона за извършеното нарушение, поради което и в тази му част съдът намира, че атакуваното наказателно постановление не следва да бъде ревизирано.

В случая е безспорно установено извършването на нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, тъй като наказаното дружество, в качеството му на работодател, не е изплатил изцяло начисленото по ведомост за месец март 2022 г. и уговорено трудово възнаграждение за посочения месец в установения срок съгласно чл. 270, ал. 2 от КТ. Фактическите констатации в АУАН и в НП не са опровергани от събраните по делото писмени и гласни доказателства. Работодателят носи тежестта да докаже, че е изпълнил влязлото в сила предписание, в случая - че е изплатил дължимото трудово възнаграждение до пълния му размер, като представи съответните платежни

документи - разписка, банкови нареждания, банкови извлечения, разходни ордери и други, удостоверяващи изплащане изцяло на начисленото трудово възнаграждение на посоченото лице за месец март 2022 г.

На следващо място и предвид наведените в жалбата и от страна на процесуалния представител на дружеството - въззивник доводи, че работодателят не е изпълнил задължението си поради липса на съдействие от страна на работника, следва да бъде отбелязано, че по делото не са събрани годни доказателствени материали, които да релевират извод в посочения аспект, респективно и възраженията в тази насока са изцяло неоснователни. Действително, представено е по делото писмо от работодателя с адресат Н.Б.Н., с релевирано искане последният да се яви в офиса на дружеството или да предостави банкова сметка, но от приложените обратни разписки се установява също така, че последното не е получено от адресата. Отделно от това е необходимо да бъде отбелязано, че визираното писмо е с отразено в същото дата 30.05.2022 г., при краен срок за изпълнение на задължението на работодателя на 31.05.2022 г., респективно и съдът не намира, че в случая са били налице обективни пречки за изпълнение на визираното задължение, още по- малко такива, свързани с поведението на служителя Н.Б.Н.. При проявена необходима активност от страна на работодателя, същият е бил във възможност в срок да изпълни задължението си по изплащане на дължимо трудово възнаграждение, включително и чрез пощенски паричен превод например.

Съгласно разпоредбата на чл. 415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественноопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените "нарушения на просто извършване", "формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на

работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). За да се приложи обаче тази разпоредба нарушението е следвало да бъде отстранено веднага след установяването му, доказателства за което не са събрани в хода на съдебното следствие пред настоящата съдебна инстанция.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. по т. дело № 7/2010 г. на ВАС, разпоредбата на чл. 415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и ал. 3 и чл. 63, ал. 1 и ал. 2 от КТ/, при наличие на предпоставките по този текст. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на "маловажно" административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. "Маловажните" нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

В случая не са налице основания извършеното нарушение да бъде квалифицирано като „маловажен случай“, доколкото по делото не са ангажирани доказателства за изпълнение на даденото предписание след датата на проверката и до съставяне на акта за установяване на административно нарушение, което означава, че законовите предпоставки на чл. 415в, ал. 1 от КТ не са изпълнени.

Предвид посоченото съдът приема, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно, респективно и като такова същото следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на производството претенцията на процесуалния

представител на въззиваемата страна за присъждане на разноси се явява основателна. Същата се е представлявала от юрисконсулт, който се е явил в проведеното съдебно заседание, но доколкото делото не се отличава с фактическа и правна сложност, съгласно чл. 63д, ал. 4, във вр. с ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определи размер на юрисконсултско възнаграждение от 80,00 (осемдесет) лева за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № 22-2200367/04.11.2022 г., издадено от ИД Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С. (ДИТ – С.), с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството - жалбоподател „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК XXXX, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „К.П.Т.П.” ЕООД, ЕИК XXXX, със седалище и адрес на управление в гр.С., ул.“Ц.А.“ XXX представлявано от управителя Л.А., да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – С. сумата в размер на 80,00 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд С. – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____